

LBDRISWe know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MARQUIS, KRYSTAL

Davenport / Krystal Marquis ; trad. din lb. engleză:
Diana Botescu. - București : Bookzone, 2025
ISBN 978-630-305-599-2
I. Botescu, Diana (trad.)
821.111

Redactor: **Justina Ene**
Grafician copertă: **Alexandru Coțofană**
Tehnoredactor: **Anca Marisac**

THE DAVENPORTS

Copyright © 2023 by Krystal Marquis
Published by arrangement with Rights People, London.
Produced by Alloy Entertainment, LLC".
All rights reserved.

© Bookzone 2025, pentru prezenta ediție
Toate drepturile rezervate pentru limba română.
Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București
Comenzi și informații:
Telefon: 031-433.50.68
E-mail: office@bookzone.ro
www.bookzone.ro

KRYSTAL MARQUIS

DAVENPORT

*Traducere din limba engleză de
Diana Botescu*

Bookzone
BUCUREȘTI, 2025

CAPITOLUL 1

Olivia

Olivia Elise Davenport scoase din vitrină un sul de mătase de un galben vibrant și îl ținu lângă obrazul ei brun. Materialul strălucitor, aproape ascuns în spatele pastelurilor stinse, îi atrăsese privirea asemenea unei raze de soare care se ițește printre nori, și acum se întreba dacă nu cumva era prea strălucitor pentru acest început de anotimp. În cealaltă mână ținea o mostră de dantelă cu mărgelile și încerca să-și imagineze sunetul suav pe care l-ar face în jurul gleznelor în timp ce ar dansa. *Oamenii vor dansa mult*, își spuse în gând.

Nerăbdarea îi clocotea în piept. Sezonul rochiilor de bal și al șampaniei sosise odată cu încheierea sărbătorilor de Paște. Acum că Olivia ieșea în societate, era timpul să-și găsească un soț. Era al doilea sezon al ei și era pregătită – gata să-și îndeplinească datoria și să-și facă părinții mândri, așa ca întotdeauna.

Exista o singură problemă: era dificil să găsești domni eligibili – născuți în familia potrivită, educați și pregătiți să moștenească o mare avere – și care să fie și de culoare pe deasupra.

Olivia inspiră adânc. Mătasea galbenă îi alunecă de pe braț. Știa ce va spune mama ei: „Este prea stridentă.”

În plus, venise doar pentru a ridica câteva articole de îmbrăcăminte pe care le adusese la ajustat.

— Pot să vă ajut?

Olivia tresări la vocea din spatele ei. O vânzătoare stătea lângă ea cu mâinile împreunate. În ciuda zâmbetului de pe față, ochii ei albaștri și reci trădau o intenție cu totul diferită.

— Tocmai admiram gama de materiale... și îmi așteptam prietena, spuse Olivia.

Se întoarse spre vitrina cu pălării cu boruri largi și ignoră ochii vânzătoarei, pe care îi simțea sfredelitori în spatele ei.

Oare unde o fi Ruby? Cea mai bună prietenă a ei era cea care insistase să trimită servitorii înainte cu pachetele și ele să rățăcească prin magazinul Marshall Field neînsoțite. Iar acum nu era de găsit.

Vânzătoarea își drese glasul.

— Puteți ridica comenzile stăpânei dumneavoastră de la biroul de servicii. V-aș putea îndruma eu, dacă v-ați rătăcit.

— Știu unde este biroul de servicii, mulțumesc, spuse Olivia cu un zâmbet abia schițat, ignorând afrontul.

În jurul lor, niște fețe palide asistau la discuție cu o curiozitate crescândă. Din spatele ei se auzi un chicotit.

Olivia își aminti îndemnul mamei ei de a se ridica mereu deasupra celorlalți, pentru că provenea dintr-o familie *distinsă*. Și bogată. Și frumoasă. O familie *de culoare*. Ruby își purta bogăția ca pe o armură, de obicei sub formă de bijuterii și blănuri. Olivia prefera aerul discret pe care îl observa la mama ei.

Astăzi, manierele acelea perfecte nu contau. Frumusețea Oliviei nu era un scut. Singurul lucru pe care tânăra din față ei îl observa era culoarea pielii sale. Își îndreptă spatele, încercând parcă să pară mai înaltă.

Olivia arătă spre cea mai mare broșă cu nestemate din vitrina din față ei.

— Vă rog să o ambalați într-o cutie. Și aș vrea și pălăria aceea. Pentru sora mea. Mereu se supără când mă întorc acasă fără să-i aduc și ei ceva, spuse ea pe un ton conspirativ către celelalte cliente – deși știa foarte bine că Helen ar fi preferat să primească un clește în locul unei pălării. Olivia se plimbă încet prin magazin.

— Și mănușile acelea, spuse ea, lovindu-și ușor bărbia cu degetele, gânditoare. Și patru metri și jumătate din mătasea aceea galbenă...

— Scuzați-mă...

— Da, domnișoară..., răspuse Olivia.

Obrajii vânzătoarei se înroșiră.

În regulă, gândi Olivia, și-a dat seama de greșeala pe care a făcut-o.

— Domnișoară, oftă vânzătoarea, în mod evident istovită. Produsele pe care le-ați ales sunt destul de scumpe.

— Așa este. Și? întrebă Olivia, lăsând să dispară veselia din tonul ei. Am gusturi scumpe. Puteți să le treceți în contul familiei mele. Numele meu este Davenport, spuse ea, mutându-și privirea spre vânzătoare.

Nu existau mulți clienți de culoare care să le dea ordine vânzătoarelor albe de prin magazinele mari. Dar Davenport, un nume cultivat prin munca grea a tatălui ei și prin hotărârea mamei ei, era bine-cunoscut. Era un nume suficient de influent pentru ca tatăl ei să fie admis în majoritatea cluburilor de elită din Chicago, mama ei să fie primită în cele mai exclusiviste organizații de caritate, iar fratele ei mai mare la universitate. Poate că în partea de nord, Chicago era un oraș avangardist, unde mulți oameni de culoare prosperau în baza legilor adoptate în timpul și după Reconstrucție, dar reacțiile supărătoare cu

care se confruntau din cauza culorii pielii sale încă o mai luau prin surprindere.

O a doua vânzătoare, o femeie mai în vârstă și mai manierată, se strecură printre cliente.

— Vă pot ajuta eu, domnișoară Davenport. Eliza, poți pleca, îi spuse ea primei vânzătoare.

Olivia o recunoscuse ca fiind una dintre persoanele care se ocupau în mod obișnuit de mama sa.

— Ce mai faci, draga mea? o întrebă femeia.

Furia Oliviei începu să se domolească în timp ce o privea pe femeia mai în vârstă cum se învârte în jurul ei, înfășurând diferite lucruri în material. Știa că este meschină. Dacă stătea să se gândească la majoritatea lucrurilor, putea spune că viața ei era privilegiată. Se gândi să renunțe la cumpărături, să ceară ca totul să fie pus la loc, dar încă mai simțea privirea celeilalte vânzătoare care o urmărea de la distanță, iar mândria era unul dintre multele lucruri pe care cei din familia Davenport le aveau din belșug.

În cele din urmă, apărură și Ruby. Olivia fu ușurată să își vadă prietena și să nu mai fie singura persoană de culoare din încăperea.

Ruby era roșie la față și ochii îi sclipeau pe fondul tenului ei brun-roșcat.

— Am auzit că a fost ceva agitație pe aici, spuse ea zâmbind. Ce s-a întâmplat?

Harold, vizitiul, porni trăsura care așteptase oprită lângă bordură în fața magazinului Marshall Field și intră în traficul de pe State Street. Era după-amiaza târziu, la începutul primăverii, iar Chicago era plin de viață. Restaurantele cu coloane aveau pereți comuni cu fabricile de cărămidă și sticlă care produceau nori artificiali pe cer. Clopotele tramvaielor concureau cu claxoanele automobilelor. Bărbați îmbrăcați în costume de tweed treceau în

grabă pe lângă vânzătorii de ziare care strigau pe la colțurile străzilor. Oameni de toate felurile umpleau străzile, în timp ce Olivia privea de la fereastra uneia dintre numeroasele trăsuri de lux acoperite ale familiei sale, ascunsă sub un acoperiș captușit cu mătase.

— Oh, Olivia, spuse Ruby întinzând mâna spre ea. Fata aceea știa foarte bine că rochia ta costă mai mult decât câștigă ea într-o lună. A fost o manifestare de gelozie pură, nimic mai mult.

Olivia încercă să zâmbească și își împreună mâinile în poală. Prietena ei avea dreptate, dar era mai mult de atât. Fata aceea o privise de parcă ar fi fost o hoată, o impostoare, sau chiar mai rău.

Olivia știa că nu se va obișnui niciodată cu genul acela de privire.

Lângă ea, Ruby examina garnitura din blană de vulpe a unei perechi de mănuși pe care și le cumpăraseră Olivia de la magazin.

— Păstrează-le, spuse Olivia, atrăgând atenția celei mai bune prietene a ei.

Un lucru mai puțin care să-i amintească de ceea ce se întâmplase. Ruby își trase mănușile și îi cuprinse fața, jubilând. Apoi mișcă din sprâncene și scoase limba, până când Oliviei îi scăpă un zâmbet veritabil și amândouă izbucniră într-o criză de râs.

Harold opri trăsura la intersecție. Drept înainte, drumul ducea spre North Side, unde locuiau cei mai înstăriți și prosperi locuitori din Chicago. Era locul pe care familia Davenport îl numea „acasă”.

— Oh! Apropo, spuse Ruby, înăbușindu-și un hohot de râs, mi s-a părut mie sau Helen a ieșit din atelierul tău plină din cap până în picioare de vaselină zilele trecute?

Olivia își dădu ochii peste cap. Sora ei mai mică era hotărâtă să fie cât se poate de neeligibilă pentru căsătorie.

— Ar trebui să fie mai atentă. Dacă o vede tata, va face o criză.

În copilărie, Olivia și Helen fuseseră foarte apropiate. Împreună cu menajera lor, Amy-Rose și, mai târziu, cu Ruby, ele transformaseră proprietatea familiei lor în propriul lor regat. Își petreceau ore întregi în grădini, fugind de guvernanta lor. Când venise momentul ca Olivia să își facă debutul în societate, cu o primăvară înaintea, ea decisese să renunțe la lucrurile copilărești, sperând că Helen îi va urma exemplul. În schimb, Helen părea să se îndrepte în altă direcție. În timp ce Harold intra cu trăsură prin porțile Conacului Freeport, Olivia nu-și putea imagina o primire mai frumoasă după o zi lungă. Conacul Davenport se afla la marginea unuia dintre cele mai elitiste cartiere din Chicago, unde proprietatea lor le eclipsa pe cele din jur. Când Olivia era mai tânără, credea că asta se datora averii familiei sale. Mai târziu, își dăduse seama că acest lucru se datora faptului că nimeni nu voia să cumpere o proprietate care să se învecineze cu domeniul unei familii de culoare. Proprietatea cuprindea un teren de mai multe hectare pentru grădini, grajduri și pajiști pe care să se plimbe caii. Cea mai nouă anexă era un atelier pentru repararea trăsurilor Davenport și a automobilelor pe care le colecționa John.

Compania de Trăsuri Davenport era un pariu riscant pe care tatăl ei îl făcuse cu ani în urmă. Când era foarte tânăr, scăpase de sclavie și făcuse o călătorie periculoasă spre nord, unde negrii aveau o șansă la ceva asemănător cu libertatea. El visa să construiască o trăsură trasă de cai atât de luxoasă, încât să fie mai mult decât un mijloc de călătorie. Și reușise! La scurt timp după ce fusese dat afară din atelierul în care lucra, William Davenport își luase economiile și, urmat de câțiva angajați nemulțumiți, demarase propria afacere. El

prosperase, iar cu timpul, trăsurile sale ajunseseră să fie cele mai căutate din lume.

Dar acum, când automobilele concureau pentru spațiul de pe străzile orașului, John începuse să facă presiuni asupra tatălui lor pentru a ține și el pasul cu vremurile.

— Uite! spuse Ruby, arătând cu degetul spre automobilul de lângă atelier. Este unul de-al tău?

Automobilul avea un design spartan. Era negru mat, cu roți subțiri și zvelte și fără scaun separat pentru șofer, opusul modelelor Davenport, care aveau scaunele căptușite cu catifea și decorate cu ciucuri, anvelope groase și robuste pentru o călătorie lină și un finisaj atât de lucios, încât puteai să-ți vezi reflexia deasupra stemei Davenport învelite în foiță de aur și montată în partea din spate.

Olivia se îndreptă de spate și își aranjă fusta.

— Probabil că este unul dintre proiectele lui John. Totuși, nu văd de ce l-ar fi adus aici. De când a venit acasă cu automobilul, el și Helen nu vorbesc decât despre asta.

— Vine John la cină în seara asta? întrebă Ruby, prefăcându-se că nu-i pasă.

Olivia își dădu ochii peste cap. Cea mai bună prietenă a ei nu se pricepea deloc să-și ascundă interesul pentru fratele ei.

— Trebuie să mai și mănânce, o tachină ea.

Olivia coborî treptele trăsुरii și privi spre Freeport, singurul loc pe care îl numise vreodată „acasă”. Clădirea victoriană cu trei etaje era zugrăvită într-un albastru deschis, avea acoperișul abrupt, fronton și o pereche de turnulețe. Pe balustrada din lemn a verandei late fusese sculptat un model de iederă atât de realist, încât frunzele păreau să se miște în bătaia vântului. Ușile mari de stejar se deschiseră în fața lor, lăsând să se vadă o scară mare care șerpua pe partea laterală a holului de la intrare,

luminată puternic de soarele după-amiezii târzii, care se infiltra prin cupola cu vitralii de deasupra.

Edward, majordomul, așteaptă răbdător să i se înmâneze pălăriile și mănușile.

— Ați întârziat la ceai, domnișoară, șopti el.

— Ceai? Întrebă Olivia.

Mama ei nu spusese nimic despre ceai. Olivia trase de panglica de sub bărbie și îi aruncă lui Ruby o privire confuză.

Tinerele pășiră precipitate pe podeaua de lemn masiv lustruit, trecând pe lângă oglinzile cu rame aurite, spre salon. Olivia își ținu respirația. În timp ce deschidea ușa, se încruntă.

— Îmi pare rău că am...

Scuza ei se disipă când zări un străin chipeș care stătea așezat în fața părinților ei. Costumul lui de tweed bej îi învăluia pielea netedă și brună.

— Ah, iat-o că a venit!

Emmeline Davenport se ridică de pe canapea, iar fusta rochiei sale căzu grațios în jurul ei. Stătea impecabil de dreaptă, fie din cauza balenelor corsetului pe care îl purta, fie din pură hotărâre. Olivia nu ar fi putut spune care dintre cele două. Doamna Davenport îi aruncă fiicei sale o privire scurtă cu ochii expresivi ușor migdalați, la fel ca ai ei, și își întoarse ușor spatelul de la domnul Davenport și de la serviciul de ceai.

— Aceasta este fiica noastră, Olivia. Draga mea, ți-l prezint pe domnul Lawrence.

Domnul din fața Oliviei nu semăna cu niciunul dintre tinerii burlaci pe care îi întâlnise până atunci. Era mult mai înalt decât ea, forțând-o să îi observe lățimea umerilor. Avea cărare pe o parte și părul neted pieptănat. Nici măcar un fir de păr nu era nelalocul lui. Nici măcar în mustața groasă, care îi încadra buzele pline ce

se desfăcură la vederea ei pentru a-i dezvălui dinții albi și drepecți și un zâmbet plin de încredere. Obrajii lui netezi se terminau cu o bărbie proeminentă și despicată.

Era foarte chipeș.

— Încântat să vă cunosc, îi spuse Olivia, întinzându-i mâna.

— Plăcerea este de partea mea, spuse el, luându-i mâna și plecându-și capul.

Vocea lui, care avea accent, era atât de profundă, încât o făcu să simtă un fior în braț. Olivia își privi tatăl și observă cum i se formează un zâmbet pe chip. Ochii mari și căprui ai domnului Davenport se împlânziră. Își dădu jos ochelarii de pe nasul mândru și îi puse în buzunarul jachetei. Își lăsă bastonul sprijinit de scaun și se îndreptă spre mama ei, la ferestrele din cealaltă parte a camerei. Împreună, creau imaginea supremă a ceea ce își dorea Olivia: o pereche perfect asortată.

O mișcare de lângă ea îi aduse din nou atenția asupra oaspetelui lor.

— Ruby Tremaine. Nu cred că ne cunoaștem, spuse Ruby în timp ce mâna îi țâșni printre ei.

Olivia îi întâlni privirea bărbatului și în ochii amândurora apărură o sclipire de amuzament la îndrăzneala prietenei ei.

— Jacob Lawrence. Și eu mă bucur să vă cunosc.

— Domnul Lawrence s-a mutat recent aici de la Londra, spuse doamna Davenport cu un zâmbet, înainte de a-și întoarce atenția asupra tatălui Oliviei.

— Oh, și ce vă aduce în Chicago? Întrebă Olivia.

Privirea lui o întâlni pe cea a Oliviei.

— Caut oportunități noi.

Sunt convinsă, gândi Olivia.

— Ce fel de oportunități?

Abia dacă putea să își rețină tonul de flirt din voce.

Domnul Lawrence zâmbi

— Caut să îmi extind afacerile de transport maritim dincolo de insulele britanice. L-am întâlnit pe tatăl dumneavoastră la un chioșc de ziare acum câteva zile și s-a oferit cu amabilitate să facă niște prezentări. Am venit să-i mulțumesc.

Olivia simți privirile părinților ei din cealaltă parte a încăperii și se apropie de domnul Lawrence.

— Îmi cer scuze că am întârziat. Dacă aș fi știut că veniți, nu v-aș fi lăsat să așteptați.

Fără să-și ia ochii de la Olivia, domnul Lawrence spuse:

— Nu este nevoie să vă cereți scuze. Vizita mea nu era planificată. Regret doar că nu putem petrece mai mult timp împreună.

Inima Oliviei o luă razna.

Ruby aproape că se strecură între ei.

— Insist neapărat să veniți la petrecerea tatălui meu de vinerea aceasta, spuse ea.

— Este o strângere de fonduri pentru campania electorală a domnului Tremaine, care candidează pentru funcția de primar, spuse mama Oliviei, apropiindu-se. Sala de bal a familiei Tremaine nu este la fel de mare ca a noastră, dar cu siguranță va fi o întâlnire intimă și confortabilă, continuă ea, întorcându-se spre domnul Lawrence.

Olivia îi ceru scuze din priviri celei mai bune prietene a ei și spuse:

— Întotdeauna mi s-a părut că grădina familiei Tremaine este minunată în această perioadă a anului. Va fi permis accesul invitaților, Ruby?

— Bineînțeles, suspină Ruby. Nu am precupețit niciun efort.

Domnul Davenport apăru lângă umărul domnului Lawrence.

— Va fi ocazia perfectă pentru a-i cunoaște pe marii jucători din Chicago.

— Sunteți foarte amabil. Nici nu mă pot gândi la un mod mai bun de a petrece o seară de vineri, spuse domnul Lawrence și se întoarse spre Olivia. Vă voi vedea acolo?

Olivia simți fluturi în stomac. Sezonul abia începuse și iată că cel mai eligibil pretendent pe care pusese vreo dată ochii era literalmente în salonul ei. Poate că, în sfârșit, găsirea unui soț avea să fie mai ușoară decât credea.

— Desigur, spuse ea, cu un zâmbet jucăuș pe buze. S-ar putea chiar să vă păstrez un dans.

CAPITOLUL 2

Helen

Nu arată deloc ca în schemă, se gândi Helen în timp ce inspecta partea inferioară a șasiului unui automobil model Ford T avariat pe care John îl remorcuse la atelier în dimineața aceea. Sosirea lui îi amintea lui Helen de dimineața de Crăciun. Simțea aceeași nerăbdare și același suspans, fiecare vehicul fiind un mister. Chiar dacă repararea automobilelor nu făcea parte în mod specific din portofoliul companiei Davenport, John adunase discret cei mai buni mecanici din Chicago pentru a-l ajuta să repare și să modifice noile trăsuri fără cai care aveau un succes incredibil în toată țara.

Pe lista de mecanici se afla și Helen. Ea se holbă la măruntaiele deformatate ale ultimei sale descoperiri, convinsă că fratele ei îi dăduse să studieze schemele greșite. Schițele păreau destul de simple, dar acum că privea mecanismele interne ale automobilului avea senzația că privește o rețea încâlcită. Faptul că John și ceilalți mecanici făceau sugestii de deasupra capului ei nu o ajuta deloc. Fu doar o chestiune de timp până când gemenii, Isaac și Henry, începură să se certe. Helen își frecă tâmplile, încercând să amâne durerea de cap iminentă.

— Dă-mi cheia, spuse John.

El o lovi din greșeală pe Helen peste față în timp ce se întindea orbește în direcția ei. Ea îi dădu mâna la o parte și se așeză pe podea, murdărind de ulei salopeta veche, deja pătată, care îi aparținuse cândva lui John.

— Nu știi de ce nu mă lași pe mine să o fac. Mâinile mele sunt mai mici decât ale tale.

— Bine atunci, repară-l tu.

Frustrarea lui John abia dacă ascundea provocarea din tonul său. Bărbații din jurul ei se opriră din vorbit. Chiar și Malcolm, care întotdeauna avea o expresie încruntată, făcu un pas mai aproape. Helen știa că îi vor urmări fiecare mișcare. Prima dată când John îi încredințase o reparație, toți mecanicii din atelier izbucniseră în proteste, iar Malcolm fusese cel mai gălăgios dintre toți. De atunci, cei mai mulți dintre mecanici o priveau cu un amestec de amuzament și admirație. Malcolm însă prefera să mârâie dintr-un colț despre cum femeile ar trebui să-și cunoască locul și despre odraslele bogate care îi folosesc locul de muncă ca pe terenul lor de joacă.

Toți bărbații juraseră să-i păstreze secretul.

Helen Marie Davenport căută printre uneltele împrăștiate și își șterse dosul mâinii de bărbie. Aici, îngenuncheată într-o baltă de ulei, se simțea mai mult ea însăși decât oriunde altundeva. Aici nimeni nu se aștepta ca ea să spună lucrurile potrivite sau să fie la curent cu ultimele bârfe și tendințe. Aici își lăsa curiozitatea să o ia razna.

Pe John nu îl deranjau întrebările ei nesfârșite. O lăsa să spună ce gândește. Helen îl adora pe fratele ei mai mare. Ba chiar semănau. Amândoi aveau un zâmbet la fel de contagios, precum și nasul mândru și firea liniștită a tatălui lor. Și amândoi erau niște visători.

— Ai uitat cum arată o cheie? o tachină John.

Bărbații râseră la gluma lui. Isaac se întinse după schema pe care Helen o lăsase pe podea. Arhitect de meserie, el își urmase fratele la Davenport Carriage Company după ce văzuse un anunț în ziar.

— Pot să mă uit eu la ele, dacă vrei, Helen.

Asta era cu totul altă situație. Aici, ea nu era *domnișoara* Davenport sau *domnișoara* Helen. Cu excepția lui Malcolm, care nu i se adresa niciodată direct, bărbații îi spuneau pe numele mic. Își câștigase locul printre ei și o tratau ca pe o egală.

În atelier era o adevărată ucenică.

Acolo nu era la fel de luxos ca fabrica unde se fabricau trăsurile, dar le satisfăcea perfect nevoile. Exteriorul era vopsit în aceeași nuanță de albastru pal a conacului. Două uși mari le permiteau să lucreze la mai multe automobile în același timp, mai ales că Fordul lui John era parcat în grajd. Pereții erau acoperiți cu un amestec de unelte noi și la mâna a doua, toate montate deasupra bancului de lucru din lemn care se întindea de-a lungul peretelui din spate până la micul birou, unde ea și fratele ei discutau adesea despre viitorul afacerii.

Dar înainte ca Helen să poată înmâna diagrama, ceva îi atrase atenția și, brusc, secretele motorului i se revelează. Adună uneltele de care avea nevoie, iar restul atelierului dispăru în fundal. Se aplecă peste motorul deschis, vigilentă și nerăbdătoare. Asta era menirea ei.

Bărbații priviră o vreme, dar în cele din urmă revin la treburile lor, iar umbra lui John căzu peste ea. John, primul născut și singurul fiu, era pregătit să preia compania de transport a familiei. Zâmbetul lui ușor și manierele sale elegante făceau ca toate doamnele să leșine după el.

Apoi era Olivia. Olivia, care știa întotdeauna ce să spună și nu se murdărea niciodată cu cerneală pe mâneci sau cu grăsime pe bărbie. Avea să se mărite bine, să îi facă mândri pe părinții lor și să continue să facă cumpărături și să se distreze, așa cum făcuse și ea în ultimul an.

Helen închise ochii și inspiră adânc pentru a se liniști. Îi era dor de sora ei — de cum fusese odinioară. Helen intenționa să-și folosească mintea pentru a face mai mult decât să organizeze cine și să aleagă porțelanuri.

John o trase de ureche.

— La ce te gândești?

Helen clătină din cap.

— Cred că ar trebui să discuți cu tata despre transformarea afacerii într-o fabrică de automobile. Compania noastră nu are un viitor dacă ne limităm la repararea automobilelor Ford și General Motors. Deja Studebaker și Patterson fac...

— Helen, suspină el. Am mai discutat despre asta. Nu ne permite nici măcar să facem publicitate serviciilor noastre de *reparații* auto. Nu ar fi de acord niciodată să deschidem o fabrică de automobile.

Ea își ridică privirea spre el.

— Ar fi de acord dacă i-ai prezenta lucrurile așa cum trebuie. O fi el fixist, dar lui tati îi plac faptele. Este un risc, sunt de acord, dar este unul pe care trebuie să ni-l asumăm.

— Nu aș putea să argumentez acest lucru la fel de bine ca tine, spuse John jonglând cu angrenajul planetar între mâini. Tu ai pus pe hârtie cifrele, ai făcut planurile și ai calculat bugetele.

— Iar tu ai prezis tendința pieței, ai asigurat un spațiu în centrul orașului pentru a deschide o fabrică mai